

Пет песама – Ирена Бодић

КАЗАНОВА

Боје драгољуба и
зреле ватре,
он је Тај,
са чуперком белим
посред чела.

Уске главе, звезданих
зуба, очију јабучастих.
Грива вртешка
ветра пуна.

Боје драгољуба и
зреле ватре.

УБИЋЕШ МЕ, ПРЕЖАЛИТИ

(Ја тебе нећу)

Сирота луда, Пламтећа пустиња
заклања јој поглед до звезда, срца и лозе.
Миришу траве.

Туга неће остарити.
Туга неће зарђати.
Игра суза је игра картама.
(на срећу)

Пут у Аркадију дочекати нећу.
Тамо где сатови круже унатраг.
То бела јагњад сведоче и беле чапље.
Оне имају моћ да осете мирис
Руже румене.

Боли небо плаветно.
Боли сунце сламено.
Боли мрки хлеб гажен у трави.

Убићеш ме и прежалити.

Желим бити твоја жеђ неподношљива и желим бити
небо над тобом, цвет огњени. Желим бити
река. Жива вода са којом ћеш жеђ гасити.

КАЗНА ЗА ВЕЧНОСТ

Пре себе утолих жеђ
водом из гвоздених
лављих уста у неком
градском парку и
зашла иза граница
ружичастих тубероза,

научила ходати по
облацима горким
корацима вукућ своју
сенку за собом као
невестињски шлајер.

Одавно звечим
промукло, прозукло
рђом и патином од
капљања из чељусти звери.

Ломи се тела лук и
удаљује попут пролећног
пејсажа, носећи са собом
свој терет прост. Куда? Куда?
Ка звездама?

Губим се луда, у сусрет времену
у ком цветају туберозе.
Можда... запамтим скидање
рђе, можда из руке пустим извор да
заклубуча, можда голотињу одором
од цветних латица покријем.

ЗОРА ИЗ РУКЕ СМЕЖУРАНЕ

Под равнодушним
небним слеменом
нема кутка где
да се склоним

од згуснутог мрака
од чемера тешка.
У телу где грч
и грко се гнезде
зорјем што, што
зобље раздрте звезде,
над мркином земље
мрко се мрешка...
траг ноћне фрајле
дишем га....
од јадила тешка.
и баје, баје нејавка
позну свилен – варку
улегнуће на јастуку
од санка
у раскошу шареног свлака
дрхтури трепет
врзињака.
Коло води
заблуд – варалица,
зев од глади
мргоднице.
Зора из руке
смежуране,
растаче се
у танани пев гугутке.

РУБ ТАМНОГ

Глас у глави је она
несретна страна света

У сивилу својих мисли
без поетичности тренутка
лебди над главом
ћутање .

(крајње је глуп покушај
уплитања прста у Самсонову косу)

У кретању по рубу тамног у
ком таворим, како би било када бих
пошла да те тражим?

Сад, желим паузу у којој
нећу писати ништа, желим паузу у
којој ћу опростити себи нешто
што се препречило у мени.

